

PERE BASCOMPTE S'OPOSA A LA REINSENCIO

A les portes de l'exili

—**V**ivint i treballant a la Catalunya del Nord, des de fa quasi cinc anys, ¿t'has considerat realment en exili?

—Bé, en exili no perquè, per a mi, ser a l'exili voldria dir ser fora del meu país, i de moment estic encara a Catalunya. Ser refugiat aquí representa l'impediment de poder circular lliurement per la resta del meu país, però..., almenys, en aquest trosset, que considero part de la meua nació, em sento a casa, malgrat no poder estar a la meua ciutat, Manresa, o a la meua comarca.

—Però ara, quan caduqui el permís de residència provisional que tens per quinze dies, podria començar el veritable exili...

—Sí, ara comença el compte enrere i aquesta és una de les possibilitats. Evidentment, si em fessin marxar d'aquí, començaria un veritable exili perquè hauria d'abandonar el meu país. Tot i que crec que moralment ningú pot obligar un ciutadà de Catalunya a haver de deixar la seva pròpia terra, i sobretot si són estats estrangers... Però és una de les possibilitats que cal assumir com a conseqüència d'una lluita que havia dut a terme.

—¿Quines són, més concretament, les gestions que has estat fent des que vas arribar al Rosselló de refugiat clandestí fins ara?

—De fet, més que clandestí, vaig arribar amb una llibertat concedida per l'estat espanyol. Tot i que va ser una equivocació, en aquells moments era ben legal, encara que al cap de quinze dies els jutges fessin la rectificació.

Vaig fer la demanda d'asil a l'OFPPRA, l'Oficina Francesa Per als Refugiats i Apàtrides, i al cap d'uns mesos sense resposta d'aquest organisme, això va ser interpretat com una denegació de la meua demanda, segons el que estipula la llei.

Després, vaig fer un recurs, com tots

L'espasa de Damocles penja sobre l'encara refugiat independentista català. La justícia francesa no s'hi ha pronunciat. Serà el dia 20 quan els jutges decidiran si Bascompte ha d'emprendre el camí de l'exili o no.

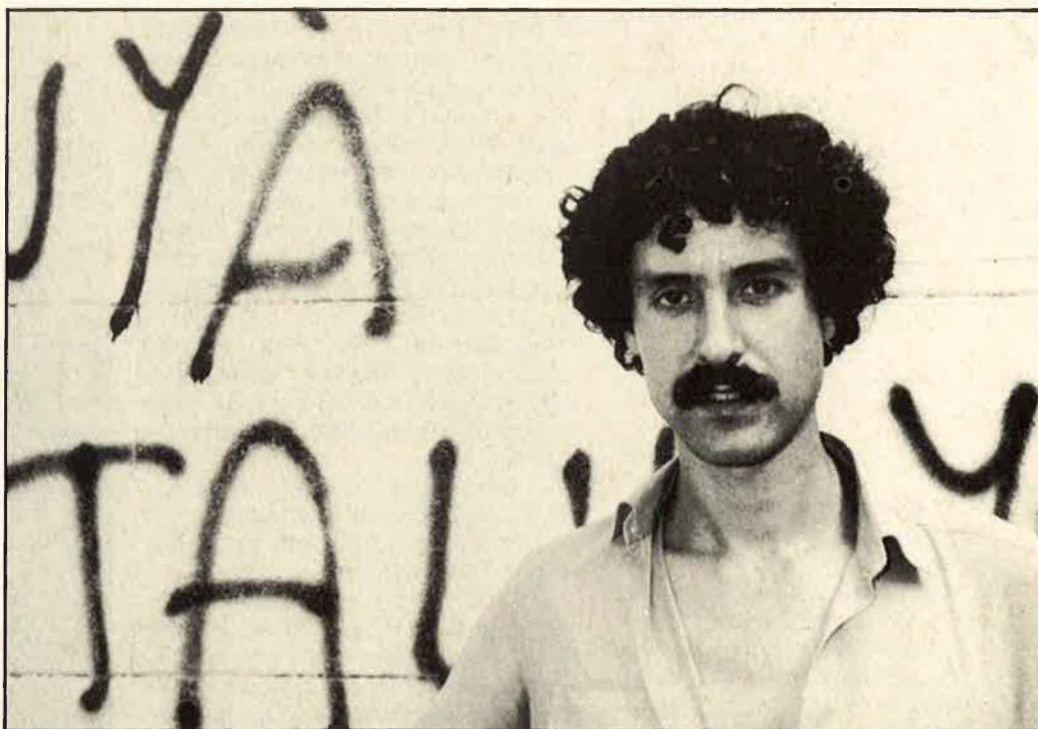
Univers Pastrana

temps per reflexionar sobre el meu cas...

I ara, finalment, han decidit denegar-me l'asil polític.

—¿Com s'ha traduït el suport de què parlaves?

—De maneres molt diferents. A la meua comarca, el Bages, ha estat una comissió formada per persones independents i diverses organitzacions polítiques nacionalistes que m'ha donat suport des del primer moment amb actes, suport moral més o menys direc-

«El meu cas no es pot excloure d'un articulat on es parla de refugiats per motius polítics».

els refugiats en aquell moment, a la Comissió de Recursos dels Refugiats, a París, i després de tres anys esperant la resolució de la comissió, ha estat aquest any que m'han convocat a la vista oral. Primer al febrer i, més tard, per segona vegada al mes de juny... Sembla que és un cas inèdit, segons els advocats, perquè no havia passat mai que a un refugiat l'haguessin convocat dues vegades... A París, l'explicació que va donar la comissió és que estaven una mica sorpresos per la gran quantitat de cartes i mostres de solidaritat que havien vist. Havien convocat una segona vista oral per a tenir més

te, algunes campanyes a nivell econòmic i, sobretot al moment d'aquestes vistes orals, amb la recollida de moltes firmes d'entitats i persones de la comarca que feien costat a la meua demanda d'asil polític. També van enviar massivament targetes postals a la Comissió de Recursos.

A Catalunya, s'han fet manifestos promoguts pels Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans, que han recollit firmes de diferents partits independents, diferents col·lectius i associacions, personalitats d'arreu de Catalunya fins a Alacant, Mallorca, de tots els Països Catalans.

D'altra banda, aquí a la Catalunya del Nord hi ha hagut la intervenció del MRAP, el Moviment Antiracista i per l'amistat dels Pobles, que va fer un manifest i ha recollit firmes sobretot de molts professors d'instituts i col·legis.

—*¿Quins han estat els arguments de l'OFBRA per justificar la denegació de l'asil polític?*

—Al primer moment, quan em va denegar la demanda per silenci administratiu, vaig recórrer al dret que tot ciutadà té de conèixer el perquè de les decisions que es prenen sobre ell. Em van respondre simplement que era perquè l'estat espanyol era un estat democràtic.

Aquesta argumentació, en les dues vistes orals d'aquest any, s'ha demostrat totalment que no era vàlida i no s'ha incidit més en el tema perquè queia pel seu propi pes.

Ara, la denegació de la comissió de recursos es fonamenta en arguments contradictoris, i per això penso que és important recórrer al Consell d'Estat. El cas és que, tot i que reconeix la meua militància política i el risc de presó si torno a l'estat espanyol, tot i que reconeix la motivació política de l'acció armada per la qual vaig ser condemnat, diu que no entra dins la Convenció de Ginebra. L'argumentació és contradictòria perquè el meu cas no es pot excloure d'un articulat on es parla clarament de refugiats per motivació política i de riscos en cas de retorn a l'estat d'origen.

—*¿Com expliques que la Prefectura del departament t'hagi concedit un permís de quinze dies, sense especificar el que passaria el 20 d'agost, una vegada exhaurit aquest temps?*

—A la Prefectura no m'han donat cap explicació concreta. Jo simplement penso que és precisament perquè veuen que és un cas difícil, per a ells, de resoldre. Dubten, necessiten més temps per avaluar el tema, sobretot veient que el meu cas té un gran suport.

A més, l'asil m'ha estat denegat, però el Ministeri d'Interior encara no ha dit res. Tot està en suspensió.

—*¿Totes les possibilitats estan exhaurides o penses fer altres gestions?*

—Evidentment, perquè penso que l'asil és un dret que em correspon. Ara, el que faré serà un recurs al Consell d'Estat, encara que aquest recurs no sigui suspensiu, és a dir, que no obliga les autoritats franceses a haver-me de donar, com fins ara, un document com a sol·licitant d'asil polític. Aquest dret, que em correspon legalment, el seguiré defensant fins al final.

—*Quan vas fer la teua primera de-*

manda, ¿pensaves realment que se't reconeixeria com a refugiat polític?

—La veritat és que ho he dubtat des del primer moment. No perquè pensi que no hi tinc dret, que crec que tots els refugiats independentistes que hem estat aquí tenim dret a obtenir la carta de refugiat, sinó perquè la situació política que hi ha avui dia a l'estat francès, a l'estat espanyol i a Europa en general no és massa idònia perquè això es produeixi. Això demostra, una vegada més, els interessos polítics que hi ha darrere dels nostres casos.

De cara a l'Europa que estan creant els actuals estats, als francesos els és molt difícil d'admetre que en un estat veí, membre de la mateixa comunitat econòmica i política, pugui haver-hi una dissidència política que no entra dins els límits de la democràcia liberal, com no poden admetre la situació de colonització de nacions com la nostra.

La seva manera de col·laborar i de combatre conjuntament aquest fenomen és precisament el de, per un costat, perseguir-nos i denegar-nos tot acolliment oficial, per l'altre.

A més, en aquests quatre o cinc anys les coses han canviat molt. En aquell moment, malgrat que ningú confiés d'obtenir una resolució positiva, com a mínim se'ns tolerava i se'ns mantenia aquesta situació de sol·licitants d'asil polític sense que l'organisme pertinent prengués mai una resolució definitiva. Això ha canviat des de l'any 85, i és el que m'ha portat a aquesta situació.

—*Així, doncs, la successió de governs, de l'esquerra a la dreta i, més recentment, al centre-dreta ha influït en aquestes decisions...*

—Potser hi han contribuït una mica, però, en el fons, és una qüestió de raó d'estat. Són estats amb un sistema econòmic determinat, amb una concepció determinada de les nacions oprimides, per a ells regions administratives dels seus estats respectius, i aleshores el tema els preocupa més enllà de la divisió clàssica entre dreta i esquerra, espanyola o francesa.

—*¿Quin ha estat el cas per als altres refugiats?*

—Els altres companys han optat per diferents solucions segons el temps que portaven aquí, la situació de cadascú i segons el moment polític amb el qual han ensopegat. En funció de cada moment han tingut més sort o menys. El meu cas és l'últim que quedava com a refugiat polític català sol·licitant d'asil. A partir d'ara, tot i que faci un recurs al Consell d'Estat ja no se'm considerarà administrativament refugiat, en-

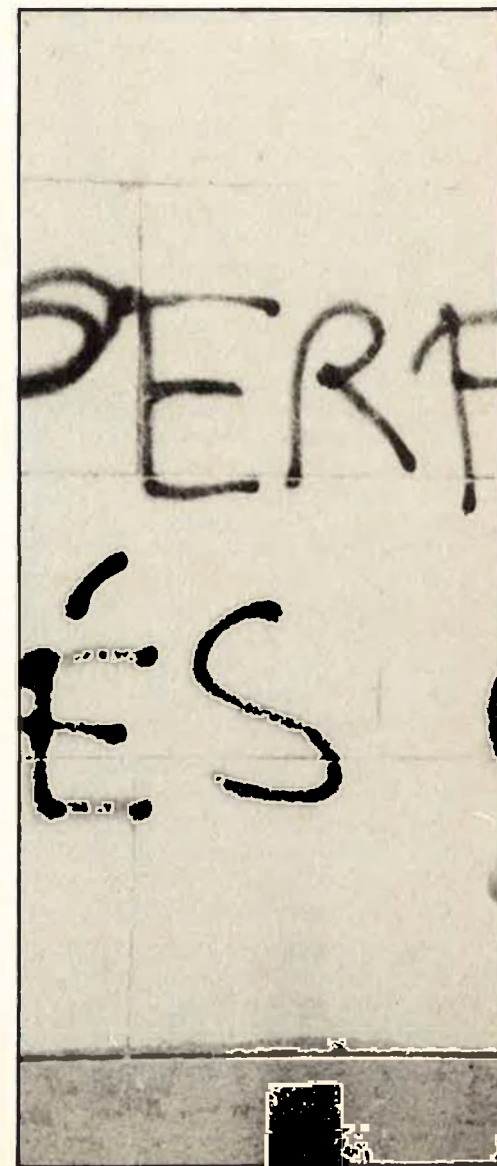
cara que eventualment es trobés una altra solució legal.

Pel que fa als altres, hi ha qui ha estat obligat a abandonar el territori francès, d'altres als quals s'han aplicat unes mesures provisionals i que segueixen penjant d'un fil, depenent de cada etapa política. Alguns han obtingut solucions administratives, al marge del reconeixement com a refugiats, que els permet de seguir vivint aquí.

Però, en aquests moments, jo penso especialment en aquells que han hagut de marxar amb tot el que representava de destrucció... almenys el trencament de tots els lligams sentimentals, de família... Els voldria recordar perquè són els que passen per la pitjor situació.

—*¿I tu, quines relacions has tingut amb la gent més pròxima: veïns, amics, companys de feina?*

—Crec que he tingut la mateixa relació que qualsevol ciutadà de Catalu-

nya del Nord. He estat bé amb tothom i, fins i tot, he tingut la sort de comptar amb molts amics i gent del Nord que, sobretot en els primers moments, els més difícils, em van ajudar desinteressadament a molts nivells.

—*¿Quin tipus de feina has estat fent, durant tot aquest temps?*

—Bé, han estat feines diferents. Algunes declarades i d'altres sense declarar. He estat treballant sobretot al camp: collir fruita o treballar l'horta. En alguns moments he hagut de carregar i descarregar camions o vagons de tren, fer de manobre... Ara he estat uns dos anys i mig en una explotació agrícola, com a obrer agrícola declarat, però per motius econòmics ens van acomiadar a tots els treballadors. He estat un temps a l'atur i ara, precisament, aquest permís de quinze dies que se m'ha donat ja no em permet de treballar. Suposo que indirectament se'm tallarà el subsidi d'atur i tota la possibilitat de treballar legalment.

—*Fent una mica de repàs històric, recordo que vas ser detingut per la policia judicial francesa el febrer del 85...*

—Sí. Van detenir uns companys refugiats, a Puigcerdà, i a conseqüència d'això va haver algunes detencions a Catalunya del Nord. En el meu cas, se'm va voler acusar de possessió d'uns suposats objectes i material que la policia va dir haver trobat en un pis de Perpinyà... Tot plegat, va ser un muntatge policial, la col·laboració entre la policia espanyola i la francesa va tenir l'oportunitat de presentar una operació brillant.

Jo vaig anar a parar a la presó de Tolosa, quaranta dies... Tot això no s'aguantava en res, la prova està en el fet que, al cap de tres anys, el jutge ha decidit que no hi havia motius d'inculpació i ha arxivat el sumari.

—*Tot i això, recentment, en alguns mitjans de comunicació s'ha dit que ets actualment el cap de Terra Lliure...*

«Una reinsarció significaria una traïció al meu poble i a mi mateix».

—Jo penso que totes aquestes afirmacions, com moltes altres que es van fent des de fa anys, són una campanya d'intoxicació informativa ben calculada i ben premeditada per la policia.

A part d'això, com a militant que he estat d'una organització armada, em resulta ridícul que la policia parli de «números uns» quan en aquest tipus d'organitzacions, tot i tenir la disciplina d'unes forces armades d'un poble que lluita per la seva independència, no existeix l'estructura jerarquizada d'un exèrcit regular... Només el fet de parlar de «números uns» ja desautoritza les afirmacions de la policia.

—*Coneixent els riscos del refugi, ¿has pensat en la possibilitat d'una reinsarció?*

—De pensar de fer-ho, absolutament no. Crec que això seria, no solament una traïció al meu poble, sinó fins i tot a mi mateix.

Es veritat que és una possibilitat que els refugiats tenim a mà, i en aquest sentit s'ha de valorar la determinació dels companys que, tot i que han estat obligats d'abandonar el territori, no han acceptat aquesta altra via que segurament els hauria solucionat de moment la seva situació personal o familiar. Han preferit, malgrat tot, assumir les conseqüències. Qualsevol militant que creu en la independència ha de considerar inacceptable qualsevol tipus de rendició d'aquesta mena... rebutjar la lluita en la qual ha cregut i l'única en la qual pot seguir creient el poble català per alliberar-se.

—*Suposant que el 20 d'agost, com havia passat en els casos de Joan Carles Monteagudo i de «Dringuet» Ballester, et diguessin que has de marxar del territori francès, ¿on aniries?*

—Si no hi hagués cap altra possibilitat, evidentment hauré de buscar un altre país. Encara que d'entrada se'm fa difícil pel fet que no tinc absolutament cap paper vigent... Els documents espanyols estan caducats fa molts anys, de documents francesos, només en tinc el petit «recépissé» que dóna la Prefectura... Em queden molt limitades les possibilitats d'anar a un altre país i haurà de ser, segurament, a base de negociar algun tipus de condicions per poder transitar pel país que eventualment m'accepti.

—*¿Creus que algún dia podràs tornar a la teva comarca?*

—Tard o d'hora, sí. Potser és una esperança a la qual tots els refugiats volem aferrar-nos, però si he lluitat és perquè creia en la justícia d'uns objectius polítics per al meu poble. □